

Írta: ifj. Márkus Mihály

Áldozócsötörtök után... Mert folytatódnia kell

Textus: ApCsel 1,10–11

„Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, akik ezt mondták: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.”

Feszülten néztek az ég felé! Ez a kifejezés azt jelenti, hogy szemmel követni valamit, amíg végleg el nem tűnik! Ahogyan nézed a repülőt, amikor elutazik a kedvesed, követed a szemeddel, amíg látható. Vagy lefeküdve a földre nézed a szemeddel a szappanbuborékot, madárpihét, vagy más szálló dolgot. A tanítványok is így nézték a szemük elől eltűnő Jézust. Amíg még látható. És utána is. Lelkükben csodálkozás, talán elmélázás, s bizonyára szomorúság van.

Talán azért, mert hihetetlen hogy így érjen véget. Fekete Károly írásában ezt olvassuk: „Együtt a csapat, a tizenegy, a

gyülekezet, még a család is, hiszen ott van Mária is, és jön a nagy kiszakadás... Íme, csupán egy szempillantás, és itt marad Krisztus gyülekezete Krisztus nélkül...”

Végállomás. Végállomás? Első pillanatra igen. Ahogyan 30 nappal korábban tán, mikor egyszer Jézus megjelent, majd eltűnt: „menjünk el halászni” – mondta Péter. Vége az álomnak, vége mindennek, Jézus nincs többé, a feltámadott is elment. Mintha ketté törne a történet. Csak ennyi volt.

Végállomás. Kérjük, hagyják el a szerelvényt! Lehet-e szimbolikus üzenete ennek a mai napra nézve?

Talán igen! Felteszi neked is a kérdést, kedves konfirmandus testvérem: végállomásra értél? Vége, ma túl leszek mindenem... nincs tovább! Ki lehet szállni. Mert lehet, hogy hiába volt a jó közösség, az együtt töltött pillanatok, a hétvégék, a sok nevetés, játékok... Talán az új barátok közül egy-egy megmarad... de történt-e ott a mélyen valami? Vagy úgy gondolod: aki realista, annak a történet itt véget ér. Mert mit is lehetne gondolni arról, ami utána van? Tudjuk, hogy a fent, az nem úgy van! Nem az égbolton felül van a menny... Térben és időben felfoghatatlan a számunkra egy más dimenzióban elhelyezkedő valóság.

DE a történet olyan, mint az a sorozat, aminek csak fél epizódját játsszák le, és érezzük, itt nem lehet vége! Folyt. köv. To be continued! Mert folytatódnia kell!

Legyetek tanúk – hallottuk Jézus felszólítását! Hatalmas kockázat! Mit kezdenek vele a tanítványok? Az lesz, ami nagypénteken történt? Ismét szétszaladnak?

Hogyan képviselje a megtagadó, a feltámadást el nem hívó, a Jézusban megbotránkozó a mennybemenetelt? Hogyan tanúskodjon, amikor átjárta lelkét a kétely, hiányzott belőle a bizalom, vagy a

félelem hatalmasabb úr volt lelkében, mint a korábbi fogadkozása? Jézus úgy gondolja, hogy mégis rájuk bízza az üzenetet!

Mit láthatott bennetek Isten, amikor megérintett? Szüleiteken keresztül? Gondoltál már arra, miért éppen te vagy itt és most? Te miért vagy most itt? Mi a célja? Miért kellett ezt a két évet megélned? Miért ismerkedtél meg pont azokkal? Jézus rád akarja bízni az üzenetét! Azt az üzenetet, amit megismertél. Megismertél az átadott tanításban, megismertél abban a szeretetben, amivel igyekeztünk körülvenni.

S emellett egy elgondolkoztató ígéret is felhangzik: vissza fog jönni!

Mintha máshogy történné ezután! Már nem a szétszaladás, hanem az együttmaradás és annak feszültsége tapintható meg! A várakozás, a feszültség talán még nagyobb, mint eddig volt! Mi lesz néhány napon belül?

Mi tudjuk! Szentlélek kiáradása, amely bátor hitvallókká teszi őket. Megerősítő igék hangzanak el: várjátok meg az Atya ígéretét. És ők várnak, imádkoznak, együtt vannak. Megteszik, amit Jézus kér.

Azt azonban még nem tudjuk, hogy mi fog történni 10 nap múlva éppen veletek, kedves konfirmandusok. Talán valami

hasonló, ami a tanítványokkal. Lehet, hogy észre fogod venni, hogy Isten Szentlelke elkezd munkálkodni az életedben. Érezni fogod, ahogyan a Lélek gyümölcsét meglátják mások rajtad. Mert nem a tudás a legfontosabb. Az mérhető. Megkérdeszhető, osztályzat is adható rá. A legfontosabb, hogy mi változott meg benned!

A tanítványok eljutottak odáig, hogy most már engedelmeskednek. Visszamennek Jeruzsálembe, reménykednek, imádkoznak, vára-

koznak. Várják a Szentlélek kiáradását. 10 nap csend következik még, hogy utána keresztülhasítsa a csendet az evangélium meghirdetése.

Elképzelted már, mit jelenthet a Szentlélek áldása? Mit jelent neked? Azt kell, hogy jelentse, hogy Isten betölti életedet!

Éld át! Cselekedj Isten akarata szerint! Keresd Isten akaratát, és élj aszerint! Ne csak a következő 10 napon, hanem egész életedben.

Ámen.

Imádság:

Örökkévaló Istenünk!

Hálát adunk Neked a mennybemenetel ünnepéért. Köszönjük azt a feszült várakozást, ami a tanítványokban lehetett abban a 10 napban. A „már elment és a még nem érkezett meg” feszültségét. Köszönjük, hogy ezekben a napokban még többet gondolkozhatunk azon, mit jelent a szentlelkes küldetésünk. Mennyiben érintett már meg minket, vagy hogyan vágyakozhatunk arra, hogy majd minket is elérjen!

Kérünk téged, Istenünk, te adj erőt a tanúságtételünkhöz. Te legyél mellettünk amikor példaként kell válnunk, és add, hogy rád mutató példák lehessünk. Így áldd meg küldetésünk betöltését a mennybe ment Jézus Krisztus által. Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott a pápai konfirmandusok vizsgáján 2017-ben.)

Maga a Lélek tesz bizonysgot

Olvasandó: ApCsel 2,1-6.12-18

Textus: Róma 8,14-16

„Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!”

Imádság:

Szentháromság egy Istenünk, aki Atya, Fiú és Szentlélek vagy, mégis egy örök Isten, és nekünk, esendő embereknek Jézusért mennyei Atyánk!

Hálás szívvel gondolunk arra a szeretetre, melyet naponként tapasztalunk, hálát adunk a vasárnaponként megújuló kegyelmedért, az ige erejéért, tisztaságáért, igazságáért, lelkünket megújító hatalmáért. Hálát adunk az ünnepeinkért, amely táplálja hitünket, segít abban, hogy el ne feledkezzünk semmi jótéteményedről, el ne feledjük a keresztkínját, a feltámadás győzelmét és a Szentlélek újjáteremtő jelenlétét. Kérünk, hogy ezen a pünkösden is árasz ki Lelkedet ifjakra és idősekre, a gyülekezet minden tagjára, hogy teremő erővel szóljon az evangélium közöttünk, és növekedjék bennünk a hit, a reménység és a szeretet. Tied a dicsőség örökkön örökké, Ámen.

Amit a szemünk láthat, ami kiábrázolható, vagy ami kiábrázolódik, arról a szívünkben megmarad elraktározva egy kép. Kép a szülőfalunkról, az utcánkról, a házról, a füvekről és a fákról, képek vesznek körül akkor, amikor rég nem látott, de mégis ismerős tájon járunk. Képek az élő és a rég meghalt emberekről, szeretettekről és a minket szeretőkről, kép a megszokotról. Ha asztalról hallunk, a mi asztalunk jut eszünkbe, ha székről, az a mi

székünk, ha virágról, az a mi kertünkben nyílik. Még a megfoghatatlanról is megpróbálunk képet alkotni magunknak. Ha azt mondjuk: szép, megjelenik előttünk egy arc, egy táj, egy virág; ha azt mondjuk: szerelem, nemcsak az érzés, hanem a találkozás képe is felelevenedik a szívünkben. Képet hordozunk az örömről és a bánatról. Képet hordozunk magunkban a Teremtő Istenről.

Az utolsó mondatra mi, reformátusok azonnal azt mondjuk,

hogy nem szabad képet alkotnunk a Teremtőről, mert az már bálványimádás lenne. De mégis akár akarjuk, akár nem, a lelkünk megpróbál képet alkotni a Teremtő Atyáról. Valami ősképet a bölcsről, aki ősz és erős, hasonló Michelangelo közel ötszáz éve festett freskójához, amelyen a felhőből kinyújtja kezét a Teremtő alak azért, hogy életre ébressze a földből megformált embert, Ádámot.

Van kép a lelkünkben Krisztusról is. Ő a testté lett ige, aki közel jött hozzánk, meglátta a nyomorúságunkat, meggyógyította betegségeinket, magához hívta és megáldotta a gyermekeket, aki könnyekre fakadt Lázár sírjánál és Jeruzsálem fölött az Olajfák hegyén. Képünk van a haragvó Jézusról, aki a szamár köteléből ostort fonva kihajtotta a kufárokat a templomból, s a pénzváltók asztalait felborította, hogy megtisztítsa Atyjának templomát, hogy imádság házává tegye. Képünk van a szenvedőről, aki hagyta magát megkötözni, megvádolni, kigúnyolni, leköpni és keresztre feszíteni, és aki imádkozott kínzóíért, mondván: „*Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekedeznek.*” Képünk van a Feltámadotról, aki megállt a tanítványok között,

békességre intette őket, megmutatta sebeit, és áldó kezét kiterjesztve felvitetett a mennybe. Képünk van az ítélőről, aki elváltasztja a juhokat a kecskéktől, a polyvát a búzától, az üdvözültet a kárhozottól.

Ezek a lelki képek folyamatosan változnak az igeolvasásunk során, csiszolódnak imádságunk után, de mégis az igazi valóságnak csak halovány mását mutatják. Ahogyan Pál apostol mondja: „*most tükör által homályosan látunk, de akkor majd színről színre.*”

Jézus Krisztus azt mondja tanítványainak: „*aki engem látott, látta az Atyát.*” Mi, kíváncsi emberek tisztán és világosan, még ha lélek szerint is, de látni akarunk.

Pünkösd ünnepe a Szentlélek kitöltetésének ünnepe. A Szentlélek gyújt világosságot, erősíti meg a lelkünket, hogy látva lássunk, hallva halljunk, Istennek igéjét megértsük, és az Ő igéjét megértve hozzá térjünk. Ő elvezet minket minden igazságra.

„*Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.*”

Istennek Szentlelke láttatja meg velünk, amit nekünk lélek szerint látnunk kell. Hirdeti, amit meg kell hallanunk, megérteti, amit meg kell értenünk, de a Lélek nem mutatja meg magát. Ő ott lebegett

a vizek felett a kaotikus világkezd-
det idején, de ez a lebegés nem
képzeltető el. Ott volt Mózes
előtt, szólt vele, de Mózes mégis
csak egy égő csipkebokrot látott.
Jelen volt, és vezérelte Izráel
népét a pusztai vándorlás idején,
nappal füstoszlopként, éjjel tűz-
oszlopként vezette és vigyázta a
választott népet, de a Lélek nem
tűzoszlop és füstoszlop. Amikor az
Úr Lelke lakozást vett az újonnan
megépített Jeruzsálemi templom-
ban, annak látható jele volt, hogy a
szentély megtelt köddel, de
mégsem ez a köd a Lélek. A mi
Urunk Jézus Krisztus megkeresz-
telkedésekor mint egy galamb
szállt reá Istennek Szentlelke, és
töltötte be Őt, de a Lélek nem
ábrázolható ki galamb képével.
Jézus amikor az újjászült Lélekről
Nikodémusnak beszél, ezt mond-
ja: „*a szél fú ahová akar, és annak
zúgását hallod, de nem tudod,
hogy honnan jó és hová megy, így
van mindenki, aki Lélektől szüle-
tett*”. Pünkösdi reggelén megzen-
dült a hely, ahol a tanítványok egy
akaratlanul együtt voltak, mintha
sebesen zúgó szél zendült volna, s
a tanítványokra kettős tüzes nyel-
vek szálltak le, de a láng nyelvével
nem ábrázolható ki a Lélek, sem a
szél zúgó, süvítő, pusztító ere-
jével. A Lélek a tárgyak világával
nem ábrázolható. Isten Szentlelke

mégis személy, a Szentháromság
személye. Amikor bennünket
betölt Istennek Lelke, akkor bizo-
nyosan csak ennyit tudunk: „*nem
szolgaság lelkét kaptuk, hogy
ismét erőt vegyen rajtunk a
félelem*”, hanem a kapott Lélek
Isten gyermekévé tesz, aki által
Atyának nevezzük az Istent. Ez a
Lélek pedig naponta erőssége a
mi lelkünknek, hogy bizonytságot
tegyünk arról, hogy Isten gyerme-
kei vagyunk.

A Szentlélek tehát nem önmagá-
ról tesz bizonytságot, hanem az
Atyáról és a Fiúról, dicsőíti az
Atyát és a Fiút, öröme és dicső-
ítésre serkenti, erősíti a mi lelkün-
ket, hogy Lélek által dicsőíthessük
az élő Istent. Ugyancsak a Lélek
az, aki segítségünkre jön, amikor
elfelejtjük, hogy Isten kegyelme
által vagyunk, amik vagyunk;
amikor elfelejtjük, milyen szere-
tetből estünk ki, amikor elfelejt-
jük, amiket Jézus mondott és tett
az ember javára és üdvösségére.
Egy idős asszonytestvérünk két-
ségbeesve azt mondta: elolvasom
a napi igét reggel, és délre
elfelejtem, elolvasom délben újra,
és estére elfelejtem, elolvasom
este, de ha éjjel nyugtalanul
felébredek, a Miatyánkot alig
tudom elmondani, alig jut
eszembe már valami. Át kellett
élnie azt a titkot, hogy nem az

emberi intellektus, nem a gyors felfogású ész, a mindig kéznél levő emlékezés segít, hanem a nagy emlékeztető, a Szentlélek. Őt kellett segítségül hívnia, hogy el ne feledje az ige szavát. Ő tud megerősíteni abban, hogy amit Jézus mondott, az el ne vesszen a feledés ködében, hanem bennünk maradjon, hozzánk nőjön, elválaszthatatlan legyen a szavainktól és a tetteinktől. A Szentlélek által vagyunk közel Istenhez, általa mondjuk, nemcsak mondjuk, hanem kiáltjuk azt, hogy „*Abbá, Atyám!*” A Szentlélek által vagyunk bizonyosak abban, hogy a mi utunk az a keskeny ösvény, ami csak a miénk. Az nem a félelemnek, a rettegésnek, a szolgaság nyomorúságának útja, mert nem szolgaság lelkét kaptuk, hanem ez a fiúságnak útja, mert a fiúságnak Lelkét kaptuk. Isten Lelkének ajándéka az, hogy felemelt fővel járhatunk, mert „*akiket Istennek Lelke vezérel, azok Istennek fiai.*” És az Istennek Lelke nem hagy feledni, hanem naponta bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk.

Istennek Szentlelke valóban annyira rejtőzködő? Egy gúnyolódó ember azt mondta: ti hívők karácsonykor még csak tudtok valamit mondani a jászolban fekvő kisgyermekről. Nagypénte-

ken is le tudjátok festeni a keresztet és a szenvedést, húsvétkor is a dicsőségnek és a feltámadásnak erős színeit, áldozócsüdtörtökön a földről felemelkedő, áldásra kitárt kezű Jézust, de mit tudtok mondani pünkösdkor a Lélekről? Bizony alig jön ki szátokon a szó.

Annyi igaz ebből, hogy nehéz a bizonyágtevőről bizonyágot tenni. A Szentlélek olyan, mint a fény. Rávilágít az Atyára, és megmutatja Őt. Rávilágít a Fiúra, és megláttatja velünk. Rávilágít önmagadra, és megmutatja, hogy nem szolgál vagyunk az Úr szemében, hanem fiak; de mégis nem mondhatjuk el bizonyossággal, hogy a Szentlélek felől fogalmat alkottunk. Ha az eszünket használjuk, azt mondjuk: nem látok mást, csak a fényt, de közben mégis azt állítjuk, hogy színes világ van körülöttünk, látjuk a fényt, és árnyék játéka megmutatja a formát, a fákat, a virágokat, az arcokat, közben pedig az ész tudja, hogy mindig a fényt látjuk, mindenről az verődik vissza ezer színben és ezer alakban. Azt kell mondanunk, hogy mégis a Szentlélek a legnyilvánvalóbb, aki bizonyágot tesz ezerféleképpen, bizonyágot tesz még a mi nyomorúságos lelkünkkel együtt is arról, hogy a mi mennyei

Atyánknak fiai vagyunk. Ugyanakkor mégis a legrejtőzködőbb, mert sohasem beszél önmagáról, hanem beszél az Atyáról és a Fiúról, eszünkbe juttatja, amit az Atya és a Fiú szólt és tett, teremtett és újjáteremtett. És ez a rejtőzködő Lélek vezérelni akar bennünket: *„mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istenek fiai”*. Ez a Lélek bizonytságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyer-

mekei vagyunk, nem szolgák, hanem fiak, nem megkötözöttek, hanem szabadok, nem kétségbeesettek, hanem örvendezők. Pünkösöd szent ünnepén Istennek Szentlelke kitöltetett az emberekre, amint Jóel próféta jövendölte: *„lészen az utolsó időkben, hogy kitöltök az én Lelkemből minden testre”*. Ez által a Lélek által lettünk és lehetünk mindnyájan Istennek gyermekei.

Ámen.

Írta: Szakács Sándor

Krisztus által a Szentlélekben az Atya előtt

Textus: Lukács 10, 21-22

„Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura azért, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, így láttad jónak. Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja jelenteni.”

Szentháromság vasárnapján Lukács evangéliumából felolvasott igeszakasz alapján hívom arra a testvéreket, hogy a Szentlélek segítségével megértsük az ő üzenetét. Főképp azért, mert a fenti igeszakasz azon ritka evangéliumi igehelyek egyike, ahol az Atya a Fiú és a Szentlélek együtt jelenik meg. Ám rögtön feltűnik, hogy nem úgy, ahogy azt gondolnánk: tudniillik, hogy Jézus egy mélyen-szántó beszéddel elmagyarázná

nekünk a Szentháromság titkát. Nem így. Ehelyett egy olyan rendkívüli pillanatban, amikor Jézus felujjong, és a Szentlélek adta ujjongásban magasztalja az Atyát a Kijelentés csodálatos művéért. Nem hiába. A Szentháromság titka nem egy olyan tantétel, amit magyarázni kell, vagy magyarázni lehetne. A Szentháromság titka az Egyetlen Isten titka, aki kijelenti magát, és önmaga életét ajándékozva teremtményének. Csak

ebben az ajándékozás és elfogadás kapcsolatában lehet azt befogadni. Megérteni így se nagyon... de nem is arra való, hogy a mi eszünkkel felfogjuk. Arra, hogy szívünkkel befogadjuk, és megváltozott életünk legyen, bizonyosága annak, hogy az Egy Isten fölöttem, mellettem és bennem van.

Szerencsétlen megfogalmazásnak tartom azt, amikor a Szentháromság személyeiről beszélve sorba állítjuk őket: például, amikor azt mondjuk, hogy a Szentháromság harmadik személye a Szentlélek. Egyrészt akaratlanul is arra vezet minket, hogy a személyeket a matematika szabályai szerint számozzuk, másrészt pedig mi jogosít fel bennünket arra, hogy például a Szentleket a harmadik helyre soroljuk? A Szentháromság nem egy matematikai művelet eredménye, hanem annak a hittapasztalatnak a meghirdetése, amikor az ember találkozik az Önmagát Kijelentő Egyetlen Istennel. Azzal az Istennel, aki érte eljött, belépett teremtett világába, emberi formát vett fel, és a kereszthalál által megszabadította őt a haláltól. Mindezek után pedig Szentlelkének kiáradásával megadta, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, és megkeresztelkedik, abban Ő maga benne éljen.

A Szentháromság nem egy matematikai művelet. Ez egy hittitok. A Kijelentés dinamikájából, Isten önajándékozásából eredő tapasztalat, amit a Biblia bizonyosságtétele alapján esetlen szavakkal ugyan, de jobb híján így fogalmazunk meg: Szentháromság.

Amint azt említettem, nem megérteni, hanem befogadni kell, Ehhez segít nekünk a fenti igeszakasz, amikor Jézus a Szentlélek által felujjongva magasztalja az Atyát.

Figyeljük meg! Jézus magasztalja az Atyát, a mindenség Urát pont azért, mert „ezeket”, azaz a Jézus által kijelentett igazságokat elrejtette a bölcsek és az értelmesek előtt. Amit Jézus kijelent, az emberi okoskodással meg nem fogható, ki nem található. Sőt. Tudjuk, hogy a világ számára a kereszt bolondság. A világ számára az az Isten, aki igazzá akarja tenni az embert úgy, hogy magára vállalja hűtlenségének következményét, botrány. Biztos találkoztál már, testvérem, olyannal, hogy egy ismerős, kolléga, vagy családtag, látva a hitedet, úgy ment oda, hogy egy féltve kimondott kérdését, gondját megossza veled. Nagyon sokszor azzal vezeti be: „De ne neved ki engem”. Tudja, hogy más kineveti. Tudja, hogy a gondja, kérdése olyan választ követel, amit csak az

általunk hirdetett Örömhír tud megválaszolni. Az élet igazi gondjára, igazi kérdéseire csak Isten tud választ adni. Ez a titok el van rejtve az okoskodás elől. Nem azért, mert Isten féltékenyen őrzi. Azért, mert mi váltunk iránta rettenetesen vakokká. Az Istentől elszakadt teremtményt, akit saját képére teremtett, csak úgy tudja és csak úgy akarja megváltani a mindenek felett álló hatalmas Isten, hogy belép a teremtett világba.

Íme ez a Szentháromság tapasztalatának alapja. A mindenek felett álló Isten, akinek lakhelye nincs ebben a teremtett világban, mert az teljes egészében az ő teremtménye, belép saját teremtett világába. Egyrészt azért, mert kedvét leli benne. Mondjuk így a Biblia szavai alapján, ahogy Mózes első könyvében találjuk pont a legdrámaibb pillanatban, a bűnesetnél: a szellős alkonyatkor jár kel a kertben – talán, hogy élvezze az általa teremtett világ szellős alkonyatát? Ki tudja. Így látta jónak. Vagy ahogy a görög eredeti szerint fordítanánk: így lett teljes az ő kedvtelése. Így tetszett neki, hogy belépjen. A mindenek felett álló Isten, akinek kezében az egész hatalmas teremtett világmindenség csak porszem, belép a teremtett világba. Belép, hogy annak életet adjon, és a képére teremtett

embert azzal a feladattal bízza meg, hogy Szent Lelke által arra képesítve áldását közvetítse a teremtett világnak. Belép akkor is, amikor a bűn miatt ez a belépés igencsak drámaivá lett. Drámaivá, mert az emberek elutasításával és bujkálásával találkozik. Mert bujkálunk a kert fái között. A ránk bízott teremtett világ dolgai mögé rejtőzünk, és megragadunk minden kifogást, csakhogy ne kelljen találkozunk Vele. De ő ennek ellenére eljön, belép. És ha már az ember által halál jött a világra, az idők teljességében emberként jön el, Fia által, hogy legyőzze ezt a halált.

Isten titkának, az ő kedvtelésének megértése nem a tudomány tárgya. Nem az okoskodásé és nem a bölcsekedésé. A mi részünkről egy út vezet efelé: ha rácsodálkozunk mi is erre a csodálatos titokra. Ha engedjük, hogy lenyűgözzön Isten Szeretetének ezen szépsége és nagyszerűsége. Eljött érted. Ő, a te Teremtőd. Fiában melléd állt, melletted van. És ez még nem minden.

Amikor képesek vagyunk a rejtekeinkből előbújni, és Isten szépsége elé állni, hagyni, hogy az lenyűgözzön, még nagyobb csodát találunk. Úgy tetszett neki, hogy Szent Lelkét adja neked. Úgy tetszett neki, hogy azt a Lelket adja a te szívedbe, akinek köszönheted az életedet. Az a Lélek, aki az

egész teremtet világban az életet előhívta, az egész teremtet világot megelevenítette, arra méltott, hogy az Ő művének te is részese legyél. Nem egy kis fogaskerékként a gépezetben. Nem. Hanem mint olyan valaki, aki az Ő számára pótolhatatlanul drága. Mert pótolhatatlanul drága vagy neki. Nézd meg Jézus véré, amelynek árán megváltott, és megérted!

Ebből látszik, hogy a Szentháromság titka nem egy szent matematikai művelet eredménye. Isten Önajándékozásának, azaz Kijelentésének dinamikája, folyamata, ami a Szentlélek kiáradásával beteljesítette mindazt, amit nekünk megígért. Az egész Kijelentésben az látszik, hogy az egyetlen igaz Isten olyan, mint a nap. A nap, amely egy és oszthatatlan, és ami életadó sugarával életre hív mindent, ahogy belép földünk légkörébe. Ugyanaz a napsugár, ami belép a szobának ablakán, és jóllehet, a napot nem látjuk, mégis az éltető sugara bevilágít mindent. Ugyanaz a nap, ugyanaz a napsugár, ami belép a föld világába és megelevenít mindent. Ugyanígy az Egyetlen Isten, aki mindennek fölött van, egyetlen és oszthatatlan, aki viszont belép a teremtet világába, hogy ott életet adjon, életre hívjon. Ugyanaz az Isten, amely az ember Jézus Krisztusban lakozott. Ezért

mondja Jézus: senki nem tudja, ki a Fiú, csak az Atya. És azt is: senki nem tudja ki az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja jelenteni. Hiszel Jézusban? Hiszed, hogy olyan dolgokra hív, amiket ígért? Hiszed, hogy képes lehetsz úgy szeretni, amint ő szeretett minket? Ha igen, az Ő Kijelentése előtt állsz. Akkor kezdjed megérteni, kicsoda az Isten. Nem bölcselkedésből, nem okoskodásból, hanem azért, mert ő maga vezet el téged ismeretére. Te magad leszel az a „hely”, ahol megjelenik neked Isten. A te életed, a te mindennapjaid. Oda árad be ennek a Napnak a sugara.

Amikor ezt megértjük, rácsodálkozunk a Kijelentés egész művére, és mi is megállunk a Szentlélekkel eltelve abban a tudatban, hogy Jézus Krisztus által már mi is a Magasságbeli előtt állhatunk: ott bennünk mutatkozik meg a Szentháromság titka. Ugyanúgy, ahogy a felolvasott igeszakaszban Jézusnál. Szentlélekkel eltelve Jézus által az Atya előtt magasztalod, dicséred az életért, amit alkotott és amire méltatott.

Végső soron a Szentháromság titka nem megértés tárgya, hanem az Istendicséret tapasztalata. Isten szeretetének az a mindent átölelő folyama, amely most elér hozzád is és arra hív, hogy őt dicsérjed. Igen, dicsérjed.

Úgy gondolod, hogy nincs miért? Inkább panaszkodnál? Nem baj! Dicsérd! Nem a te érzelmeid az iránymutatók, hanem az az Isten aki a panaszaid és keresztsjeid ellenére is magához ölel, és életedet teljessé teszi.

Úgy gondolod, hogy van miért? Akkor meg pláne. Magasztald Őt de ne csak azért, mit kaptál, hanem azért, mert Ő van, és Ő ilyen. Egy teremtményeiben gyönyörködő Úr, aki a haláltól is képes volt

megváltani téged úgy, hogy belépett a teremtet világba, a te eltorzult, teremtet világodba is azért, hogy azt újjáteremtse. Isten Kijelentésének, önjándékozásának ezen folyamatát, erejét befogadva fogod megérteni, mit is jelent a 178. dicséretünk: „Dicsőség az Atyának a Fiúnak és Szentlélek Istennek! Valamint volt kezdetben, azonképpen most és mindörökké. Ámen!”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Hálát adunk neked azért, mert Szereteted titkát kijelentetted a kicsinyeknek, és elrejtetted az emberi okoskodás elől. Hálát adunk azért, hogy ezzel lehetővé tette azt, hogy valóban megismerjük téged, valóban megismerjük szeretetedet. Hálát adunk neked, hogy minket is elhívtál az Úr Jézus Krisztus által, és arra méltattál, hogy Szentlelkeddel eltelve Fiad által eléd állhassunk. Kérünk téged, Mennyei Édesatyánk: erősítsd meg a mi hitünket, és segíts, hogy hitünket ne a mi megérzéseink és okoskodásaink vezéreljék, hanem egyedül a te Szentlelked. Ellenben cselekedd, hogy érzéseink és gondolkodásunk napról napra egyre jobban a te akaratodhoz igazodjon.

Kérünk, szenteld meg gyülekezetünket, hogy méltóképpen tehessünk bizonyosságot Jézus Krisztus Örömhíreről, és így a Kijelentés csodája a mi szavainkon keresztül is eljusson azokhoz, akikhez küldesz minket.

Imádkozunk a betegekért, beteg szeretteinkért: adj nekik gyógyulást, de legyen meg a te akaratod.

Imádkozunk a tanév végeztével hittanosainkért is: te vezesd Őket Jézushoz, és kérünk, ebben a vezetésben hadd lehessünk mi is méltó részesek, méltó küldöttek.

Ámen.

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiem@gmail.com